

[Gerda Mundt.]

nerven i det danske Folk. Livets Love er dunkle, og de er hemmelighedsfulde, og der er noget mystisk ved denne Tilblivelse af nyt Liv. Vi maa ikke glemme, at her skal vi handle under dybt Ansvar over for Livets evige Love, over for Guds Love, baade hvor det drejer sig om den enkelte, og hvor der som her skal vedtages Love i dette høje Ting angaaende Afbrydelse af Liv. Vi maa ogsaa være klar over, at vi her lægger Retningslinierne for Fremtiden for de unges Moral. Lad dem faa Oplysning om Forholdene, men lad os ikke nedbryde, men Tværtimod lære dem at have Respekt og Ærbødighed for Livet.

Vi vil alle kunne blive enige om, at der er Tilfælde, hvor det drejer sig om Forbrydelse, hvor det drejer sig om alvorlig Fare for Moderens Lov, hvor man bør foretage Afbrydelse af Svangerskab. Men der lyder i disse Dage i Aviserne og paa Møder stærke Røster om, at der skal kræves fuld Frihed for Kvinden til at afbryde sit Svangerskab, dels ogsaa stærke Udtalelser om, at der bør være Adgang til en lovlig Afbrydelse af Svangerskabet, fordi dette af vidt forskellige Grunde er uønsket, Afbrydelse paa social Indikation. I Virkeligheden fører Afbrydelse af Svangerskab meget let til seksuel Ubeherskethed og nedbryder Kvinden baade fysisk og sjæleligt. Hvis der fra Lovgivningsmagts Side gives efter paa disse Punkter, vil uvilkaarligt Retsbevidstheden sænkes i vort Folk, og er det ikke en af vore største og vigtigste Opgaver her i dette høje Ting at højne den?

De fleste Tilfælde, som bliver betegnet som uløselige Konflikter, viser sig ved nærmere Undersøgelser at kunne løses saadan, at Kvinden bliver villig til at bære den Byrde at gaa Svangerskabet igennem, selv om det til en Begyndelse var et uønsket Svangerskab, selv om det ogsaa mange Gange er overordentlig svært ikke mindst for den Kvinde, der staar ensom og ulykkelig og forladt af den, som er medansvarlig, og som svigter hende, den, der er Fader til det Barn, hun bærer under sit Hjerte.

Ansvarsbevidstheden skal ikke svækkes, ikke nedbrydes. Hvis ikke vort Folk skal blive et mindre levedygtigt Folk, skal vi netop hæve den. Vi vil ikke arbejde paa, at det skal blive et degenereret Folk. Aabner vi for den sociale Indikation til Svangerskabsafbrydelse, saa nedbryder vi. Vi skal vække Ansvarsfølelsen ogsaa hos den enkelte, ogsaa hos den Mand, som har Ansvar for, at der er skabt Liv, og hos den Kvinde, som gennem lange Maaneder

skal bære Byrden og senere have Hovedansvaret for det spæde Barn.

Jeg har ofte haft Lejlighed til indgaaende Samtaler med Kvinder, som ønskede deres Svangerskab afbrudt. De kom og var fyldte af den ene Tanke, de var ængstelige, ulykkelige og fortvivlede. Nogle af dem var saa overfladisk indstillet, at de syntes, det var besværligt og ubehageligt, men med Undtagelse af ganske enkelte Tilfælde er det lykkedes at komme til indgaaende Samtale med dem, og dér viste det sig ofte, at der dybere nede i deres Sjæleliv laa en Spire til Ansvarsfølelse over for det lille Barn, en Spire, som den Tendens, der ligger i vor Tid, til at slippe nemmest over alle Besværligheder, har tildækket, men ikke helt kvalt.

Den dybe Tale om, at det ikke gælder om at kræve vor Ret, men om at gøre vor Pligt, giver Genklang, naar som helst man taler alvorligt med et Menneske, og ofte er det lykkedes at overvinde al negativ Indflydelse hos dem, saadan at den besvangrede Kvinde, som tidligere vilde have sit Svangerskab afbrudt, lyttede til den indre Stemme, rettede sig og blev villig til at bære og gennemføre det, som hun tidligere var uvillig til at gaa ind under. Det er, som om der ved den nye og rigtige Beslutning er sket en Forvandling ved, at Kvinden er gaaet ind under Livets Lov.

Naar vi, som har arbejdet med disse Spørgsmaal, har oplevet noget saadant, er det, som om vi har staaet over for et Mirakel. Det er, ligesom der i den mørke Tunnel er blevet tændt et Lys, og alle fortvivlede Tanker, ogsaa Tanker om Selvmord, som ofte kan være alvorlige nok, er væk, i samme Øjeblik som et Menneske er villig til at gaa ind under Byrden og rette sig op og bære den, og hurtigt kommer saa Tanken om det lille Barn frem og den spirende Kærlighed til Barnet. Det er, ligesom man borer ned i de dybere Lag, og saa springer der en Kilde frem, som forandrer det hele, og hvor ofte er det ikke blevet saadan, at det Barn, som ikke var ønsket, senere er blevet til den største Glæde og Velsignelse, baade hvor der er et Hjem og ogsaa hos den ugifte. Hvor ofte har vi ikke hørt: Det Barn, som jeg nu har, vil jeg ikke for alt i Verden skilles fra.

Jeg skal give ærede Medlemmer et eneste Eksempel, som netop giver en Røst ude fra Folket. Der sad en ung Kvinde og puslede sit lille spæde Barn, Døren stod paa Klem til den anden Stue, og den, der sad derinde, hørte hende sige til Barnet: